У гірському глибокому озері жила маленька сріблясta рибка. По тому самому озеру плавав великий білий лебідь з довгою шиєю і могутнім дзьобом.

Одного разу зустрів лебідь рибку і хотів її з'їсти.

Стала сріблясta рибка проситися.

— Не їж мене, лебедю, красеню білокрилий, велетню чорнодзьобий!

Сказав тоді лебідь:

— Дістань мені черевички, бо лапи мої у воді мерзнуть. Дістанеш, тоді я тебе не їстиму. Не дістанеш — з'їм.

Швидко попливла рибка по озеру шукати черевички. Кругом побувала, на дно спустилася, ніде черевичків для лебедя не знайшла. Підпливла тоді до берега під очерет і заплакала.

Почула той плач жаба-крекотушка і питає:

— Рибко сріблясta, чого ти плачеш?

Розповіла рибка жабці про своє, горе.

— Я тобі допоможу,— сказала зелена жаба,— підожди мене тут.

Залишила рибку між очеретами, а сама на берег виплигнула і заквакала: "Ква-ква, ква-ква, ква-ква!"

Почув це горобчик-молодчик, що сидів на високій вербі, і у відиовідь зацвірінчав: "Цвірінь-цвірінь, цвірінь-цвірінь!"

Розповіла жаба горобчикові про біду сріблястої рибки і попросила допомогти дістати черевички.

Полетів тоді горобчик-молодчик в садок, де гуляла маленька дівчинка Наталочка.

Як довідалась Наталочка, ідо лебідь рибку хоче з'їсти, швиденько принесла горобчикові свої червоненькі черевички і наказала: "Лети швидше, швидше, щоб рибку врятувати!" Горобчик-молодчик полетів і оддав черевички зеленій жабці-скрекотушці.

Жабка плигнула у воду і подала їх рибці сріблястій.

Зраділа рибка, зараз же попливла до лебедя. Черевички ті лебедеві дуже сподобалися, і він пообіцяв тую рибку сріблясту не чіпати.

Переказала свою подяку сріблята рибка жабці-скрекотупщі.

Жабка — горобчикові-молодчикові.

А горобчик — Наталочці.